

Arrest

nr. 67 730 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Khasavyurt, Dagestan.

U bent zowel traditioneel als wettig gehuwd met S.D.(...) (O.V. X) en samen hebben jullie 9 kinderen.

Op 9 februari 1998 kwam uw broer V.(...) in de Georgische hoofdstad Tbilisi om het leven toen hij (samen met anderen) een aanslag wilde plegen tegen de Georgische president Edvard Shevardnadze.

U verklaart dat u vanaf dat moment en omdat u een hechtere band met V.(...) dan met uw andere broers had, gevisieerd werd door ordediensten in Dagestan, telkens wanneer er een aanslag was tegen autoriteiten of de politie.

In de loop van 2002 – de precieze datum kunt u zich niet herinneren – keerde u terug van uw werk, toen er in de buurt van een politiepost een aanslag gebeurde. Alle wegverkeer werd daarop gecontroleerd. Omwille van uw (beladen) familienaam werd u aangehouden, vastgehouden in een politiegebouw in Khasavyurt en zwaar geslagen, waarbij u een kaakbreuk opliep. Nog dezelfde dag kwam u vrij nadat uw broers snel de nodige vrijkoopsom hadden bijeen gekregen. In een ziekenhuis in Khasavyurt, waar u ook werkte als schrijnwerker, werd een metalen constructie in uw kaak geplaatst.

In 2003, op een u onbekende datum, werd u opnieuw gearresteerd en vastgehouden in hetzelfde politiegebouw. Ook toen regelden uw broers uw vrijkoping en dezelfde dag kon u het politiegebouw verlaten.

In 2005, eveneens op een door u niet nader gepreciseerde datum, werd u thuis opgepakt; ook toen werd u in hetzelfde politiekantoor vastgehouden. Opnieuw waren het uw broers, dit keer samen met de hulp van uw schoonmoeder (die haar appartement verkocht), die u, nog dezelfde dag, vrij kregen door het betalen van een vrijkoopsom.

In 2006 en 2007 dook u onder in Kochubey, in een buitenverblijf van familie van uw echtgenote. In de woning, waarin uw echtgenote nog verbleef, gebeurde er een huiszoeking in 2006. Uw echtgenote kreeg ook het bezoek van 2 mannen in burger, die naar u informeerden en wilden weten waar u zich schuilhield.

In 2007 keerde u terug naar uw gezin in Khasavyurt, met de hoop dat u voortaan met rust zou gelaten worden.

Op 10 augustus 2009 ging u met 4 van uw kinderen naar een winkel in de buurt van uw woonst. Onderweg werd u door een kennis, een zekere R.(...) die voor een politiedepartement

Daarop besliste u om Dagestan meteen te verlaten, samen met de 4 kinderen, die op dat ogenblik bij u waren. U waarschuwde ook uw echtgenote en u droeg haar op om Dagestan eveneens meteen te ontvluchten.

Uw echtgenote verliet Dagestan nog dezelfde dag, samen met de andere 4 kinderen, die bij haar thuis waren op het ogenblik dat u naar de winkel ging. Uw echtgenote was op dat ogenblik zwanger. Zij reisde naar Moskou en ze verbleef er in een appartement, in afwachting van de organisatie van het vervolg van haar reis. Op 26 augustus 2009 vertrok uw echtgenote vanuit Moskou naar België.

Op 28 augustus 2009 kwam uw echtgenote in België aan en op dezelfde dag vroeg zij asiel bij de bevoegde instanties.

Uzelf reisde naar Brest, waar u op 14 augustus 2009 aankwam. U huurde er een huis via een Tsjetsjeense tussenpersoon.

U ondernam meerdere pogingen om Polen binnen te raken, maar dat mislukte. Daarom bleef u in Brest. Uiteindelijk, op 12 oktober 2010, lukte het u alsnog om Polen binnen te komen. U werd in Polen als asielzoeker geregistreerd, maar u wachtte de afloop van de asielprocedure niet af; u overnachtte slechts één nacht in Polen en vervolgens reisde u door.

In Duitsland werd u tegengehouden bij een controle. U werd uitgebreid gecontroleerd en uw dochter, die aan diabetes lijdt, werd opgenomen in een ziekenhuis. Nadat uw dochter het ziekenhuis mocht verlaten, werd u, samen met uw kinderen, opgevangen door de protestantse kerk. De Duitse autoriteiten brachten u per vliegtuig over naar België omdat uw echtgenote er asiel had gevraagd en dus al in de asielprocedure in de Europese Unie zat.

Op 24 februari 2011 vroeg u, net als uw echtgenote, asiel aan in België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op meerdere arrestaties en huiszoekingen door militairen en de politie in Dagestan; u markeert de dood van uw broer V.(...) op 9 februari 1998 als het begin van uw problemen, die uiteindelijk leidden tot uw vlucht uit uw herkomstland. Welnu, hoewel uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief is gevoegd, inderdaad blijkt dat uw broer op 9 februari 1998 om het leven kwam in Tbilisi, slaagt u er niet in uw persoonlijk asielaanvraag en verklaarde problemen aannemelijk te maken aangezien uw verklaringen tegenstrijdig, onaannemelijk vaag en inconsistent zijn.

Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake 3 aanhoudingen, waarvan u verklaart het slachtoffer geweest te zijn, dermate tegenstrijdig zijn, dat ze reeds in zeer ernstige mate uw geloofwaardigheid ondermijnen.

U verklaarde namelijk in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (CGVS-vragenlijst, p.3, vraag 3.1.: "Bent u gearresteerd geweest?") dat u in 2002 werd gearresteerd en 2 dagen werd vastgehouden. In diezelfde vragenlijst verklaart u verder dat u ook in 2003 werd opgepakt en

daarbij 2 à 3 dagen werd vastgehouden. U situeert in genoemde vragenlijst uw laatste arrestatie in 2005 en u verklaart dat u toen een paar dagen hebt vastgezeten.

Welnu, inzake uw detentie in 2002 verklaart u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag p.13) dat uw broers het geld voor uw vrijkoopsom snel bijeen hadden gekregen en dat u daarom nog dezelfde dag werd vrijgelaten.

U werd geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst, maar u ontkent dat u in de CGVS-vragenlijst afwijkende verklaringen aflegde (CGVS, p.13) en u blijft bij uw verklaringen tijdens uw uitgebreid gehoor door het Commissariaat-generaal, hoewel u werd geconfronteerd met het feit dat de vragenlijst u werd voorgelezen en dat u ze voor akkoord ondertekende.

U verklaart verder (CGVS, p.13) dat u in 2003 in hetzelfde (politie)gebouw werd vastgehouden en dat u ook toen dezelfde dag vrijkwam.

U werd daarop geconfronteerd met uw sterk afwijkende verklaring in de vragenlijst, waarin u het had over een detentie van 2 à 3 dagen (CGVS, p.13). U wijt de vastgestelde tegenstrijdigheid aan stress tijdens het invullen van de vragenlijst (CGVS, p.13).

En ten slotte verklaart u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal dat u in 2005 ook dezelfde dag vrijkwam, nadat u was aangehouden (CGVS, p.13), terwijl u het in de vragenlijst had over een paar dagen te hebben vastgezeten. Ook die tegenstrijdigheid schrijft u toe aan stress.

Welnu, er dient geconcludeerd te worden dat uw verklaringen bij confrontatie de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen.

Van ingrijpende gebeurtenissen als 3 arrestaties, waarbij u telkens door tussenkomst van familieleden terug op vrije voeten kwam en waarbij u tijdens uw eerste detentie in 2002 zelfs een kaakbreuk opliep, mocht verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen en dat u de duur van uw detentie systematisch correct zou benoemen.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.10) dat geen verwarring mogelijk is met andere vasthoudingen of arrestaties, daar u verklaart dat u zowel in 2002, in 2003 als in 2005 telkens één keer werd opgepakt en vastgehouden.

Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de duur van eenmalige detenties in de 3 genoemde jaartallen, legt meteen een zware hypotheek op uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten in het bijzonder.

Er moet worden opgemerkt dat u over belangrijke elementen van uw asielrelaas onaannemelijk vaag of onwetend bent.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in 2006 bij familie van uw echtgenote onderdook en dat voor een periode van (ongeveer) 2 jaar.

Er werd u gevraagd waarom u in 2006 onderdook, waarop u (CGVS, p.12) verwijst naar een huiszoeking in 2005 door gemaskerde militairen.

U kunt zich niet meer herinneren waarom er toen een huiszoeking was en u kunt het moment van de huiszoeking zelfs niet bij benadering duiden (CGVS, p.12). Er werd u daarop gevraagd waarom u pas in 2006 onderdook als u zich beroept op een huiszoeking in 2005, waarop u enkel verklaart (CGVS, p.13) dat u het beter vond om onder te duiken in 2006, maar daaromtrent geen concretere informatie kunt verschaffen.

Inzake uw plotse vlucht uit Dagestan, op 10 augustus 2009, geeft u aan (CGVS, p.14) dat u door een kennis werd verwittigd om niet naar huis terug te keren. Er werd u vervolgens gevraagd om wie het ging, waarop u antwoordt (CGVS, p.14) dat het een zekere R.(...) was die u telefonisch op de hoogte bracht. Van de genaamde R.(...) kent u echter de familienaam niet, hetgeen nochtans van u verwacht mocht worden, aangezien u eveneens verklaart (CGVS, p.14) dat u hem op het ogenblik van het telefoontje reeds 6 jaar kende. De genaamde R.(...) heeft u, daar het blijkt uit uw verklaringen om een kort telefonisch onderhoud ging, niet meer details gegeven over de aanstaande huiszoeking/invall in uw woning.

Echter, u verklaart (CGVS, p.14) dat u het telefoonnummer van R.(...) had en daarom mocht van u verwacht worden dat u op een later tijdstip meer informatie van hem zou proberen te verkrijgen, hetgeen u hebt nagelaten (CGVS, p.15). U verklaart (CGVS, p.15) dat u wel bij een andere vriend, S.D.(...), hebt geïnformeerd; volgens hem zou u gevaar lopen. Er werd u daarom gevraagd waar of bij wie uw vriend informatie over u had gevonden, waarop u enkel repliceert (CGVS, p.15) dat S.(...) hetzelfde zei als uw broer. Vervolgens werd u daarop gevraagd waarom het volgens uw broer gevaarlijk was om terug te keren; u verklaart dat ze misschien nog eens bij uw broer zijn langs gekomen (CGVS, p.15), maar u erkent dat uw broer niet heeft gezegd dat zulks het geval was. Tenslotte werd u gevraagd (CGVS, p.16) welke aanwijzing uw broer had dat het beter was dat u niet meer naar Dagestan zou terugkeren; u erkent dat u daaromtrent niet over concrete informatie beschikt.

Welnu, op basis van uw hiervoor beschreven verklaringen, dient geconcludeerd te worden dat u op belangrijke punten van uw asielrelaas onaannemelijk vaag of onwetend bent.

Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat u in de mogelijkheid was om meer informatie te vergaren over belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

De vaststelling dat u dermate vaag en onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en daarenboven doet het feit dat u te weinig inspanningen hebt gedaan om belangrijke informatie te vergaren afbreuk aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging.

Er moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aanlevert van uw verklaarde problemen, hoewel dit van u kon verwacht worden.

Uit uw verklaringen zou immers moeten blijken dat u bij een arrestatie en daarop volgende detentie in 2002 uw kaakbeen brak (CGVS, p.10). Verder verklaart u (CGVS, p.10) dat u omwille van de kaakbeenbreuk werd opgenomen in een ziekenhuis in Khasavyurt, waar u ook werkte als schrijnwerker; in het ziekenhuis zou er een metalen constructie in uw kaakbeen geplaatst zijn en u verklaart dat u hiervan een röntgenfoto in uw bezit had (CGVS, p.10). Er werd u vervolgens gevraagd wat u daarna met de röntgenfoto gedaan hebt, waarop u verklaart (CGVS, p.10) niet te weten of u die foto nog in huis had; u was er niet mee bezig en u weet eigenlijk niet wat er met de röntgenfoto gebeurd is.

Welnu, in het licht van uw reeds ondermijnende geloofwaardigheid, moet opgemerkt worden dat dergelijke uitleg voor het ontbreken van enig materieel bewijs niet afdoende is.

Uw echtgenote verklaarde weliswaar (CGVS, gehoorverslag S.D.(...) dd.22.06.2010, p.6) dat zij bij haar plotse vlucht uit Dagestan niet aan medische bewijzen kon denken, maar uit zowel uw verklaringen als deze van uw echtgenote blijkt dat jullie na jullie vertrek uit Dagestan op 10 augustus 2009 nog geregeld contact hebben (gehad) met familie.

Bijgevolg was u in de mogelijkheid om alsnog enig begin van bewijs aan te brengen voor het Commissariaat-generaal, hetgeen u hebt nagelaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in uw verklaringen omtrent de door u verkregen internationale paspoorten.

Uit de kopieën van de pagina's 18 en 19 van uw intern paspoort blijkt dat u in 2008, in april 2009 en op 25 maart 2010 een internationaal paspoort werd uitgereikt. U verklaart (CGVS, p.8) dat uw broer één keer een reispas voor u is gaan afhalen, in casu in maart 2010. Verder geeft u aan (CGVS, p.8) dat u in Brest de hele tijd uw intern Russisch paspoort hebt bijgehouden en dat uw broer voor u een reispas kon gaan afhalen zonder daarvoor uw intern paspoort nodig te hebben. Er werd u kort nadien gevraagd hoe de stempels over uitgereikte reispassen in uw intern paspoort werden geplaatst, waarop u verklaart (CGVS, p.8) dat u uw intern paspoort naar uw broer hebt opgestuurd, hetgeen niet te rijmen is met uw eerdere verklaring - dat u uw intern paspoort de hele tijd hebt bijgehouden in Wit-Rusland.

Uw verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, als zou u mogelijk de vraag verkeerd begrepen hebben (CGVS, p.9) is niet afdoende, daar u bij de vraagstelling geen opmerking maakte.

Behalve een mogelijk vertrek uit uw herkomstland kunt u niet aangeven waarom u in 2008 reeds een reispas liet afleveren (CGVS, p.9). U kunt zich verder niet herinneren wat er met uw in 2008 uitgereikte reispas is gebeurd (CGVS, p.9).

Er werd u daarop ook gevraagd door wie 2 andere reispassen werden afgehaald (CGVS, p.9) daar u eerder verklaarde dat uw broer één reispas zou hebben afgehaald in 2010. U zegt zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS, p.9). Later tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer (CGVS, p.16) dat uw broer Zevdin al uw reispassen heeft afgehaald, hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen. U werd dan ook geconfronteerd met eerdere verklaringen, maar u hebt geen (afdoende) uitleg voor uw inconsistente verklaringen terzake (CGVS, p.16) en u voegt er aan toe dat met geld alles kan geregeld worden in de Russische Federatie.

Welnu, op basis van dergelijk weinig coherente verklaringen kan minstens twijfel ontstaan over uw verklaringen omtrent door u verkregen reispassen.

In het licht van uw eerder vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid ontstaat bijgevolg eveneens het vermoeden dat uw verklaringen over uw verblijf in Wit-Rusland niet waarachtig zijn en dat u persoonlijk uw reispassen bent gaan afhalen.

In het verlengde van voorgaande vaststelling dient worden opgemerkt dat u zowel in 2008, in 2009 als in 2010 op uw naam een reispas werd uitgereikt.

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de afgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie beoordeeld en geregistreerd wordt door de federale veiligheidsdienst FSB.

Deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees. Ook al beweert u (CGVS, p. 16) dat deze reispassen door iemand anders werden geregeld, doet dit niets af aan het gegeven dat een dergelijk internationaal paspoort door de officiële instanties wordt uitgereikt.

De vaststelling dat op uw naam in de 3 jaar voorafgaand aan uw vlucht naar België u tot 3 maal toe een reispas aanvraag en verkreeg, doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging en aan uw bewering als zou u gevisieerd worden door de Russische autoriteiten.

Verder moet opgemerkt worden dat uw gedrag niet te rijmen is met de door u geuite vrees voor vervolging en uw verklaringen evenals deze van uw echtgenote.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u onafgebroken onderdook bij familie van uw echtgenote in 2006 en 2007 en zelfs geen rechtstreeks contact met uw echtgenote durfde te onderhouden, maar u verklaart (CGVS, p.14) dat u op 10 augustus 2009 met 4 van uw – op dat ogenblik – 8 kinderen naar de winkel bij u in de buurt ging en uw echtgenote verklaarde (CGVS, gehoorverslag S.D.(...) dd.22.06.2010, p.11) daarenboven dat u dat regelmatig deed.

Deze vaststelling, in combinatie met eerder gedane vaststellingen en de vaststelling dat u uw registratieadres wijzigde in januari 2009 – en zich daarvoor tot de autoriteiten wendde, zo blijkt uit de propiskastempels -, doet eveneens afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Er moet worden opgemerkt dat u te weinig inspanningen hebt gedaan om zich te informeren over uw actuele vrees.

Vooreerst wordt verwezen naar de eerdere opmerking omtrent uw kennis R.(...), die u op 10 augustus 2009 informeerde over een nakende inval / huiszoeking; blijkens uw verklaringen hebt u hem achteraf niet meer gecontacteerd om meer informatie te vergaren. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij nog contact onderhoudt met haar moeder, die tegenwoordig op jullie voormalige propiska-adres woont.

Daarom werd u gevraagd (CGVS, p.17) of u via uw schoonmoeder nog informeert of uw broers nog worden lastig gevallen sinds uw vertrek uit Dagestan. U verklaart (CGVS, p.17) dit nog niet gedaan te hebben omdat u bang bent dat men zou te weten komen waar u momenteel verblijft.

Welnu, deze uitleg is niet afdoende; van asielzoekers mag immers verwacht worden dat zij redelijke inspanningen doen om zich, onder meer via tussenpersonen of via internet, te informeren over aspecten die betrekking hebben op hun actuele vrees. De vaststelling dat u geen gebruik heb gemaakt van informatiekanalen waarover u beschikt om zich te informeren, doet afbreuk aan de ernst van de aannemelijkheid van de verklaarde vrees.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat een merkwaardige tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote omtrent een volmacht, waarmee u uw echtgenote de toestemming zou hebben verleend om met 4 kinderen binnen de Schengen-zone te reizen.

U verklaart (CGVS, p.17) niets te weten over de volmacht, ook niet wanneer ze u getoond werd tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal, en verder verklaart u zich niets van het betreffende document te kunnen herinneren. Uw echtgenote werd gevraagd (CGVS, gehoorverslag S.D.(...) dd.26.04.2011, p.2) hoe de volmacht tot stand kwam, waarop zij verklaarde dat jullie samen voor de volmacht hebben gezorgd, met het oog op een mogelijk vertrek uit de Russische Federatie. Uw echtgenote bevestigde expliciet dat de volmacht door jullie beiden werd geregeld (CGVS, S.D.(...) dd.26.04.2011, p.2). Daarop werd zij geconfronteerd met uw verklaring, als zou u niets met het regelen van de betreffende volmacht te maken hebben gehad, maar uw echtgenote kon geen enkele plausibele verklaring geven voor jullie ongelijklopende verklaringen (CGVS, gehoorverslag echtgenote, p.2).

De vaststelling dat beide echtgenoten over de totstandkoming van een belangrijk document als een volmacht, om met kinderen naar het buitenland te reizen, verschillende verklaringen afleggen, ondergraaft verder jullie reeds aangetaste geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve dient hier nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote melding maakt van enkele bezoeken door politie of onbekenden in 2006 en 2007, in casu tijdens de jaren dat u zou zijn ondergedoken.

Welnu, aangezien inzake uw asielaanvraag moet geoordeeld worden dat deze een bedrieglijk karakter aanneemt, kunnen de door uw echtgenote ingeroepen problemen in het kader van jullie beider asielmotieven de gedane vaststellingen niet in positieve zin wijzigen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer

van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

U legt uw intern paspoort voor, het intern paspoort van uw echtgenote, geboorteaktes of – bewijzen van uw kinderen en immatriculatieattesten van uzelf (Polen) en uw echtgenote (België). Deze documenten bevatten gegevens over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw attest van immatriculatie dat in Polen werd afgeleverd, bevestigt uw binnenkomst in Polen op 12 oktober 2010, hetgeen evenmin betwist wordt. U legt verder uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst; evenmin wordt deze band hier betwist. Ten slotte legt u een volmacht voor, waarin u uw echtgenote de toestemming gaf om met 4 van uw kinderen te reizen binnen de Schengenzone. Inzake dit document moet verwezen worden naar een hiervoor gedane vaststelling. U legt geen documenten neer die op enigerlei wijzen uw problemen in uw herkomstland bewijzen. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om uw eerder gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen of om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Er dient te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 juni 2011 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijt zijn tegenstrijdige verklaringen inzake de drie aanhoudingen aan stress bij het overlopen van de vragenlijst. Ook stelt hij dat tijdens het overlopen van deze vragenlijst de nadruk lag op het feit of hij al dan niet opgepakt werd zodat hij daardoor veel minder belang schonk aan de duur van de aanhoudingen. Hij verklaart dat hij pas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal expliciet werd gevraagd naar de duur van de aanhoudingen.

Omtrent de reden waarom hij pas in 2006 onderdook, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat er maandelijks wel redenen waren om onder te duiken gezien de maandelijkse intimidaties door de autoriteiten. Ook verklaart hij dat hij, gezien hij na de arrestatie in 2005 door de autoriteiten was vrijgelaten, het niet zo is dat hij was gevlucht uit het politiekantoor en zich dus onmiddellijk uit de voeten moest maken.

Verder laat hij gelden dat hij perfect wist en weet waarom de huiszoeking gebeurde. Het ging volgens hem namelijk om intimidaties die al jarenlang aan de gang waren in het kader van de gepleegde feiten door zijn broer. Verzoeker wijst er op dat de commissaris-generaal niet betwist dat zijn broer om het leven kwam bij het uitvoeren van een aanslag.

Verzoeker voert aan dat het feit dat hij niet beschikt over een röntgenfoto, geen enkele afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid en laat gelden dat het niet vreemd is dat hij niet reeds van 2002 bezig was met het verzamelen van bewijsstukken om een latere vlucht voor te bereiden.

Waar de commissaris-generaal het gebrek aan geloofwaardigheid bevestigd ziet in de verklaringen van verzoeker omtrent de door hem verkregen internationale paspoorten, ontkent verzoeker dat hierin een tegenstrijdigheid te bespeuren valt. Dat hij verklaard heeft dat hij zijn reispaspoort altijd bij zich had in Wit-Rusland, betekent volgens hem nog niet dat hij dit volledig onafgebroken en ten allen tijde bij zich had en het niet “*eventjes over en weer*” stuurde naar zijn broer.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad merkt op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel dient verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht.

De Raad merkt verder op dat de aangevoerde schending van “behoorlijk bestuur” als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de drie aanhoudingen verklaren of weerleggen.

Hij beperkt er zich toe de motieven in de beslissing te vergoelijken, zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

De Raad leest duidelijk in de door verzoeker ingevulde en ondertekende -bijgevolg heeft hij de inhoud ervan aanvaard- vragenlijst (zie p. 3, vraag 3.1.) dat hij bij zijn arrestatie in 2002 twee dagen werd vastgehouden, in 2003 twee à drie dagen, en in 2005 ook een paar dagen, terwijl hij tijdens het verhoor op 26 april 2011 op het Commissariaat-generaal telkens verklaarde dat hij dezelfde dag nog vrijkwam (zie verhoorverslag, p. 13).

De stelling van verzoeker dat pas expliciet gevraagd werd naar de duur van de aanhouding op het verhoor op het Commissariaat-generaal, doet geen afbreuk aan diens antwoorden, neergeschreven in de vragenlijst. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt, ongeacht de stressvolle situatie waarin hij zich bevindt, over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De beweerd stress vormt derhalve geen verschoningsgrond voor de hiaten die blijven bestaan en zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker keren.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing ook terecht opgemerkt dat verzoeker over belangrijke elementen van zijn asielrelaas onaannemelijk vaag of onwetend is.

Zo het verzoekschrift een uitleg geeft waarom verzoeker pas in het jaar 2006 onderdook, stelt de Raad vast dat deze tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal hier evenwel geen antwoord op kon geven. Toen vertelde hij (zie voormeld verhoorverslag, p. 12): *"Ik vond het beter om onder te duiken in 2006, maar concreter kan ik daaromtrent niets zeggen"*. De uitleg in zijn verzoekschrift betreft bijgevolg een loutere post-factum verklaring, dewelke de Raad niet aanneemt.

De medewerkingsplicht die op de kandidaat-vluchteling rust, verplicht hem immers om zijn relaas reeds van bij het begin van de asielprocedure zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Hetzelfde kan gezegd worden over diens bewering in het verzoekschrift dat hij perfect wist en weet waarom de huiszoeking gebeurde. Tijdens zijn verhoor op 26 april 2011 had verzoeker evenwel verklaard dat hij zich niet meer kon herinneren waarom er toen een huiszoeking was (zie verhoorverslag, p. 12).

Dergelijke uitleg biedt geen ernstig verweer tegen de vaststelling dat verzoeker zeer onduidelijk en vaag is en blijft over een kernaspect van zijn asielrelaas.

Het gegeven dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekers broer overleden is, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde zijn persoonlijk asielrelaas en zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de door verzoeker verkregen internationale paspoorten, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn verklaring dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *"als verzoeker verklaart dat hij zijn reispas altijd bij zich had in Wit-Rusland, betekent dit nog niet dat hij dit volledig onafgebroken en ten allen tijde bij zich had"*, niet verder komt dan een blote verklaring om de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen te spreken; bedoelde tegenstrijdigheid die steun vindt in het administratief dossier, wordt daardoor niet weerlegd.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet beschikken over de röntgenfoto geen enkele afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, wijst de Raad er op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

De röntgenfoto had een begin van bewijs kunnen uitmaken.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, in casu de afwezigheid van een bewijs, de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het relaas van verzoeker geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen middelen aanvoert betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

Een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE